

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O MOTÝLECH

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok®

Přečtěte si také...

Václav Barta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O MOTÝLECH

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Václav Bárta

KNÍŽKA O MOTÝLECH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9339. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2024

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2024

ISBN 978-80-271-7420-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-5298-8 (print)

Obsah

Předmluva	6
Babočka admirál	9
Bělásek řeřichový	13
Modrásek obecný	19
Jason červenoooký	23
Žluťásek čičorečkový	27
Pestrobarvec petrklíčový	33
Stužkonoska modrá	37
Lišaj smrtihlav	43
Batolec duhový	47
Zelenáček šťovíkový	53
Babočka paví oko	57
Babočka bílé C	63
Bělopásek dvouřadý	67
Soumračník čárkovaný	73
Dlouhozobka svízelová	77

Předmluva

Kdybyste se naučili mluvit se zvířaty jako já, mohli byste si myslet, že máte vystaráno. Že se můžete dát do řeči s kdejakým čtyřnohým kamarádem.

Pochrochtat si třeba s divokým vepříkem, povřeštit s opicí nebo se i trochu poštěkat doma s Alíkem.

Ono to popovídání může mít řadu podob.

Ale nemáte jenom zvířata o čtyřech nohách. Taky se musíte snažit porozumět třeba rybám. To musíte mlčet a odezírat. Dívat se jim na tlamičky a jak mávají ploutvemi, když se od nich chcete něco dozvědět. Tak tohle všechno už celkem zvládám.

Říkal jsem si, že se další řeči učit nemusím...

To jsem ještě netušil, jak moc se pletu.

Dostal jsem nabídku, abych napsal knížku o motýlech. Tak! A teď si, chlapče, porad'. Motýli nevydají hlásku, ale ani nemlčí. Motýli ševlí!

A ševlit jsem se neučil ani jsem to nikde nepochytil.

Nějaký čas jsem nevěděl, co s tím. Pořídil jsem si

atlas motýlů. Prolistoval jsem ho od admirála až po zelenáčka. Dozvěděl jsem se ledacos zajímavého. Ale na napsání knížky to nebylo. V dobré knížce se totiž nemůžeme dočíst jen to, jak je tenkterý motýl velký, jakou má barvu křídel nebo kde a kdy se vyskytuje. Zajímavá knížka potřebuje osobní zážitek. Ale kde ho vzít, když si s tím motýlím ševelením nedokážu poradit?

Tak jsem seděl nad atlasem a myslel jsem na to, že tu nabídku na vydání knížky o motýlech odmítnu.

„Ahoj, strejdo,“ ozvalo se mi za zády.

Byla to Anička, dcera kamarádky mojí ženy a kamarádka našich kluků. Je pěkně zvědavá a moc ji zajímalo, jak to mám s tím atlasem a motýlky. Řekl jsem jí všechno, co už víte. Poslechla si to, zatvářila se jako velká a řekla, že mi pomůže. Uděláme to tak, že mi Anička všechno o sobě a o motýlech vypovídá, já pak k tomu něco dodám, sepíšu to a dám to do knížky. Takže jsem tu knížku o motýlech nakonec přece jenom napsal.

Babočka admirál

První usedla na kopřivu babočka kopřivová. Chvilí nato babočka bílé C. Po ní se objevila babočka osiková. Nějakou dobu se čekalo na babočku paví oko. Vracela se domů z daleka. Další, babočka bodláková, přiletěla až z Afriky, z dálky největší. Na jednu z baboček se ale čekalo nejdéle. Na tu, která měla dorazit ze Středomoří a byla ta nej-o-če-ká-va-něj-ší.

Ano, je to babočka admirál. Ta patří k největším denním motýlům u nás. A řadí se také k nejsilnějším a nejchytřejším. Babočka admirál je létající klenot naší přírody.

Proběhlo náležité uvítání babočky admirál. A po něm pohoštění nej-chut-něj-ší-mi listy kopřivy. Pak přišel na řadu hlavní bod setkání.

Všechny babočky, jak tu byly, ohrožovala vosá. „Říkáte, že vosá je prevít,“ začala babočka admirál. „To mi nemusíte říkat. Sama jsem si užila, co dokáže.

Jednou na mě na francouzské riviére dostala zálusk. Zahнала mě až na moře. Na moři právě kotvil válečný křižník. Sebrala jsem všechnu sílu a hnala jsem se k němu. Pak jsem zamířila k hlavní děla. Že se tam schovám. Ale na poslední chvíli jsem proklouzla kolem.

Vosa myslela, že jsem se v hlavní schovala, a vklouzla dovnitř. Dělo bylo nabitý,“ rozohnila se babočka tak, že přestala mluvit spisovně. „Tak jsem to dělo vodpálila. A vosa teď lítá kdoví kde. Seběhli se námořníci, salutovali a volali na mě: „Bravo, admirále!““

Babočky poslouchaly s vytřeštěnýma očima, ani nedutaly.

„Jo, a k tý vaší vose,“ pokračovala admirálka. „Neříkali jste, že bydlí v opuštěný myší díře?“

Ostatní babočky přikývly.

„Udělejme to s ní jako já s tou vosou na křižníku. Akorát ji ne-vy-stře-lí-me. Počkáme, až zaleze do díry, pak ji něčím ucpeme a bude to.“

„Admirál má ale skvělé nápady!“ řekly si ostatní
babočky sborem.

Když vosa zalezla do díry, ucpaly ji drnem. Pak se
spokojeně rozletěly ke kopřivám, aby svoje vítězství
oslavily.

